

Nem

*Nem mondtam el,
mert sokáig bántott,
és aztán túl voltam rajta.*

A gyönyörű gát

*Beszélni szerettem volna.
Előttem álltál, és olyan jó lett volna
valami olyasmit mondani,
hogy Szeretlek, Hagyd abba, Fáj.
Pontosan akartam fogalmazni
és szépen. De a pontosság és a szépség
összekeveredtek, összevesztek egymással,
és én ott álltam kukán és bután.
Makacs bizalommal építettem egy gátat:
toluljon közénk a féken tartott indulat,
zúduljon minden a kellő időben:
mert persze volt bennem számítás,
igazából nem is hozzád akartam szólni,
hanem abban bíztam, hogy más majd megdicsér.
Annyira akartam hozzád beszélni,
hogy te már nem voltál elég.
Azóta sok minden történt.
Elléptem, elléptél, sokaknak sok mindent
beszéltünk összevissza.
De a gát, a gyönyörű gát még mindig ott áll
nélkülünk, közöttünk.*

Szavak

Tandori-gyakorlat

*A szavak neked luftballonok,
csupa levegő, csupa szín,
és aszerint dobod még följebb és följebb,
hogy ki hogyan tapsol.
Látom a szemeden, hogy figyeled a hatást.*

*De nekem bizony kövek a szavak.
Kavicsok, amikbe belerúgnék az úton,
de a betonba vannak kötve.
Nehéz kövek. Máskor fel tudom őket emelni,
elhajítom, és véletlenül megsebzek valakit.*

*Mennyi vágyakozás, mennyi fájdalom.
Mennyi szót szórtunk egymás felé régen,
a kollégiumi szobában leoltottuk a lámpát,
és álomba beszéltek magunkat.
Miről volt szó?*

*Miről beszéltek annyit annyi évig,
kiket beszéltek ki, kik beszéltek ki minket,
és fáj-e nekik, hogy róluk beszéltek,
hogy rólunk beszéltek, észrevettük-e?*

*És a felnőttkor törekvései:
nem mondani olyan szót senkinek, amelynek hatására
látod, ha a beszélgetés véget ér, a másik
rémülten, izgatottan keres valakit,
akinek mindezt továbbmondhatja.*

*Nem lenni lánclevélnek, nem lenni sortűznek,
nyári áradásnak, téli befagyásnak,
minél kevesebbet ártani,
minél kevesebbet érdekelni –
az érdeklés régen simítást jelentett.*

*A szavak bóják:
a felszínen soha nem látni,
hol van a mélyben a horgony.*

Amikor nem vigyáztam a számra

*Amikor megsértettem valakit,
amikor nem akartam megsérteni, és ezért hitegettem,
amikor tiszteletlenül beszéltem valakivel,
vagy valakiről a háta mögött, de az ajtó
résnyire nyitva volt, és ő épp mögötte állt,
amikor a szülésről beszéltem a meddőknek,
amikor az anyámra panaszkodtam az ároáknak,
amikor hallgattam annak, aki meg tudott volna érteni,
amikor azzal osztottam meg a titkaim, akivel nem kellett volna,
mert észre se vettem, hogy amit elmondok, azt titkolni kéne,
amikor másnak kellett volna vigyáznia egy titokra,
de véletlenül elmondta nekem, és én már tovább is adtam,
amikor csendben maradtam a vigaszra váró előtt,
amikor be nem állt a szám, pedig csak figyelnem kellett volna –
istenem, hogy én mennyit nem vigyázok a számra!
Ha visszaemlékezem mindezekre, nem tudom,
hogyan lehet tehetném jóvá.
Akihez túl közel lépsz, attól bocsánatot se kérhetsz,
mert bocsánatot kérni csak túl közel lépve lehet.
Hogyan lehet kiszellőztetni egy parkot?
Mint elefánt a porcelánboltban, leverek minden finom holmit.
Mégvan a véleményem magamról.*